

по пода въ праха, кой дето е, като прасета въ калъта. Въ това време, за да може да спи учителътъ, както и ония, на които се спи, поставяха се надзиратели, за да пазятъ тишина, докле спятъ. Които не спѣха и не мируваха, вдигаха ги на куцъ кракъ. Спането продължаваше 1—1½ часа, подиръ това се казваше: ха ставайте! Ставането биваше съ още по-голѣмъ тропотъ, защото буднитѣ бързаха да се отърсятъ отъ праха и да се наредятъ на двора, за да идатъ на рѣката; за останалитѣ, които не можеха още да се събудятъ, идѣше викъ и дръпане, за да се събудятъ и да идатъ на двора при другитѣ.

Наредени двама по двама, ние отивахме на рѣката обикновено при вадата (аркътъ) на Дапковата воденица. Тамъ отъ дветѣ страни на вадата насѣдвахме по влажната земя на зелена трева и съ натопени крака въ водата. Това траеше около ½ часъ. А какви ли лоши последствия е имало отъ това наше разтакане по влажната земя и студена вода за здравето ни — това само нашитѣ майки сж знаели. Следъ това ни се заповѣдваше да се наредимъ и да тръгнемъ пакъ за училището, за дето всѣки бѣ длъженъ да отнесе по единъ камъкъ, защото щѣло да се огражда манастирското здание съ каменъ зидъ. Като дойдѣхме въ училището и като оставѣхме камънитѣ, кажеха ни да пладнуваме и следъ това продължавахме учението си до вечерята. Тѣй вървѣше презъ всички лѣтни дни, освенъ въ дъждовно време.

Калфи и писачи

Ония ученици, които бѣха свършили курса на черковното четмо и се учеха и да пишатъ, се наричаха калфи и писачи. Имаше и такива, които не